

Ş ü k r a n Y ü c e l

Yalancı Dolma

Hatırlamak bizim işimiz diye düşündü. Hatırlamak bizim işimiz... Yemeğin soğanını unutmak nasıl mümkünse, tuzunu unutmak özellikle olumlu son günlerde, yağı da koymasın çok daha sağlıklı olur. Kolesterol, lipit ve trigiliserit gibi nice canavardan korur seni ve aileni. Peki o zaman geriye ne kaldı? Bir tutam yeşil sebze haşlanmış. Tatsız tuzsuz bir bulamaç... Ama sağlıklı ve bol vitaminli. Sofradan tuzun ve yağın kalkmasıyla her şey ot kıvamına erdi. Etoburlardan doymak bilmez yırtıcı hayvan kükredi, ama ne kükreyiş... Sinek vızıltısından bile ince... Sivrisinek soksa akmazdı kanı, damarlarında ot saydam bir sıvı gibi dolaşırdu sere serpe. İpi gevşemiş bir balon gibi tıslayarak söndü. Ne acı ne tutku; hatırlanacak ne vardı ki? Labirentin dolambaçlı yollarında kaybolan bir yolcu bile değildi. Yaşam tadını yitirmişse üstüne bir tutam tuz eker, biraz şeker ilave edersin. Kapıyı bulman giderek zorlaştığında, merdivenleri denersin. Her zaman bir çıkış yolu yoktur. Kaybolmaktır işin aslı. Üç oda, bir salon, nohut oda bakla sofa, hayallerinin mezarında kaybolmak sokakta yolunu şaşırırmaktan çok daha kolay ve güvenlidir. Şişman bir karabiber fıçısı gibiydi içi. Karabiber gibi kararmış, yıkasan çıkmaz yapışkan bir acılık ağzına gelirdi gırtlığından taşarak. Pul biber gibi dökülürdü derisinden iri ter tanelerine dönüşmüş acı, tenini mora boyayarak. Soğanı unutmamıştı, hırsıyla ince ince doğradı. Mor beyaz damarları gözyaşı olup aktı gözlerinden. Hayır, ağlamıyorum, dedi. Soğanın acısını tuzla yoğurdu. Soğan böyle ölürdü. Ölünce acısı da çıkardı içinden. Onu da tuzla yoğursalar acısı çıkar mıydı ki içinden? Bir bardak zeytinyağıyla kavurdu soğanı, fıstıklarla birlikte. Fıstıklar pembeleşip tombullaşınca kadar karıştırdı kaşıkla. Pirinci yıkadı, karıştırdı soğanla, ince doğranmış maydanozla, salçasını ekledi, biraz

tarçın, bol nane ve karabiber ekti üstüne, genzinden acı bir öksürükle fişkıriveren. Azıcık da şeker. Bir fincan su. Tek tek ayırdı yaprakları, tuzunu yıkadı, akıttı özenle. Yaprakla sardı, sarmaladı içini. Elinde ufalanan kırk pirinç taneleri gibi ezildi yüreği, bir şey vardı, bir şeyi unutmuştu, ama neydi, neydi? Sazdı kırk bir tınıyı yineleyen do, re, mi. Boğuk bir ses yükseldi radyodan, “uzun, ince bir yoldayım, gidiyorum gündüz gece, bilmiyorum ne haldeyim, gidiyorum gündüz gece”. Birden hatırladı... Asıl unuttuğu bir şey vardı, olsa da olur olmasa da, adam sen de demek istedi. Olsa daha güzel, daha lezzetli olurdu. ‘O’ severdi kuşüzümünü, hani bunun kuşüzümü, derdi, dolmaların içinden tek tek toplardı üzümüleri. Adı neden kuşüzümüydü? Kuşüzümü... Kuşütüyle beslemişti nankörü. Kuşbaşı, kuştüyü... Tüylerini kaybeden kuşların laneti miydi kuşpalazı? Geçmişe bir kuşbakışı... Bülbülü altın kafese koymuşlar... Kuşkafesi, kuşyuvası, kuşüzümü, üzüm yaprağı... Her yaprağı sarışında bir fotoğraf canlandı gözünün önünde. O resmin çerçevesine sığındı umutla. Mutlu fotoğraflar albümünde kaybolmak istedi. Kelimeler yırttı sevincini, buruşturup attı çöp kovasına. Katil kelimeler içini doğradı ince ince. “Ne işe yararsın ki sen, yemek yapmaktan başka? Bitti işte, bitti. Canım çekmiyor seni. Soğan kokan ellerini uzak tut benden.” Ellerini kokladı, hakikaten soğan kokuyordu. Yıkasa da çıkmıyordu. Silemiyordu bu kokuyu teninden. Rendeyle kazısa çıkar mıydı? İncecik bir kırmızı hat sızdı parmağından, dolmanın içine aktı. Yemeğin soğanını unutsaydı, geri gelir miydi ellerinin menekşe kokusu? Hülyanın pembemsi pamuk helvasında gezindi bir süre. Elbet onarılırdı her hata. Yağı, tuzu fazla kaçmışsa suyla dengelenirdi. Su her katılığı yumuşatırdı. Su gibi akardı sevgi, çağlayanlar gibi coşardı arzu, sel gibi önüne geleni siler süpürürdü icabında. Kayaları bile söker, dağları yerinden oynatır, kıtaları denize katardı. Bir tek alevi sönen ateşi körükleyemezdi. Tersine söndürürdü temelli. Tek bir kıvılcım yeterdi yürekteki alevi tutuşturmaya. Bir kez sönmeye yüz tutmuşsa ne yapsan nafile. Geri dönüşü olmayan yollarda yürüdü, yaprakları tek tek sararken. Hatıraların yemyeşil patikalarında gezindi, kanat takıp hayal bulutlarına bindi, uçtu düşleri gelişigüzel, havada ters takla atıp tencereye döküldü, taştı ocağa, oradan fayansa, mermere sıçradı, evin her gözeneğine yerleşti görünmeyen artıklar gibi. Yanı başında duran çay fincanı devrildi, çay döküldü. Kalkıp tekrar doldurdu. Çay soğuktu. Buz kesti içi. Buz, tuz, tuz buz... Her şey tuz buz... Sanki bir buldozer geçip dümdüz etmişti her şeyi. Dünya yuvarlak değil dümdüzdü. İçinden bir çocuk başının dünyaya merhaba dediği karnı şimdi dümdüz. Atar, toplardamarları pompalayan kalbi dümdüz. Komikti, kalbin üstüne ok atan o tombul çocuğu düşlemek: Eros. Eros, kozmos, kaos. Her şey kaos... Masanın üstüne dökülen çay usul usul yayıldı, kucığına indi damla damla. Damlalar dağıldı, eteğini ıslattı. Islaklığa dokundu istemsiz. Elindeki yağ, tuz ve azıcık şeker karışımı kumaşa karıştı. Kumaş emdi çayı hemen, yağı, tuzu ve azıcık şekeri: Leke. Leke kalıcıydı, temizlik geçici. Temiz kalmazdı hiçbir şey, beyaz kar beyaz. Hatıra beyazı

kararırdı zamanla. Zaman karartırdı çocukluğun beyaz gecelerini. Gençliğin hayallerini. Bir damla leke ilacı damlattı eteğine. İlaç dağıldı kumaşın gözeneklerine. Sinsi sinsi yayıldı, cız dedi etek. Kumaş eridi ilaca boyun eğip. Leke yoktu artık, koskocaman bir delik. Delinen kumaş toplanmazdı geriye. Hiçbir şey geri dönmezdi. Hiç kimse... O şimdi başka bir evde, başka bir mutfakta, başka yemekleri kokluyordu. Soğan değil, parfüm kokan elleri. Duygular geri sarmazdı. Ardında cesetler bırakıp yürür giderdi geleceğe. Kaç ölü bıraktın arkanda kırık kalplerin enkazından? Aşk bir sakatatçıda otururdu. Yürek, ciğer, dalak, beyin doğrardı, artık önüne ne gelirse. Karabiber fıçısı şekerle tatlanmazdı ki. Acı ve hüsrana pişti kuşani tencerede. Ocağın altını söndürüp salona gitti. Televizyonu açtı, "Yalan Rüzgârı" birazdan başlayacaktı.

İ M G E K İ T A B E V İ Y A Y I N L A R I

Paula Gunn Allen

Gölgeleri Sahiplenen Kadın

Türkçesi: Yasemin Koray

"Okuyucuyu büyüleyen ve içine çeken bir dünya yaratılmış. Sadece bir ırkçılık çalışması değil, aynı zamanda feminizme tanık olan güçlü ve dokunaklı bir eser."

The New York Times Book Review

254 Sayfa
12 YTL

